

Arrest

nr. 264 709 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco F. GELEYN verschijnt en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 december 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Amman, Jordanië, omdat uw moeder complicaties had tijdens de zwangerschap en de medische begeleiding er beter was dan op de Westbank, waar u uw hele leven in Anata hebt gewoond. U bent van Palestijnse origine en bent moslim. U en uw familie zijn niet ingeschreven bij UNRWA, jullie zijn burgers. Uw vader had een zaak in bouwmaterialen in Anata, uw moeder was huisvrouw. U hebt twee broers en drie zussen. U hebt een zus N. die gehuwd is en in Anata woont, zij studeert momenteel nog boekhouding aan de universiteit van Ramallah. Een broer, N., die op 23 april 2014 hier in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en in wiens hoofde door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 1 juli 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uw zus N. verblijft momenteel met haar echtgenoot, die de Franse nationaliteit, heeft, in Tunesië. Uw broer A. woont met zijn vrouw in Jeruzalem en werkt daar in de bouw. Uw zus N. en uw ouders verblijven intussen eveneens in België (zie infra).

U bent tot uw 17e of 18de naar school gegaan doch hebt uw diploma niet behaald omdat u er meer behoefte aan had om gaan te werken. U werkte als elektricien in dienst van een man uit uw dorp, voor wie u ook al als student had gewerkt.

Tijdens een klus einde 2016 in een huis op zo'n kilometer van uw woonst leerde u een meisje, H., kennen, en kwam u enige tijd later te weten dat ze dezelfde school als uw zus N. bezocht en gaf u via haar uw telefoonnummer aan H. door en begonnen jullie elkaar dagelijks te bellen. Haar vader werkte voor de Palestijnse Autoriteit (Fatah), hij is directeur van een of andere afdeling, dewelke dat weet u niet. Op 14 februari 2017, Valentijnsdag, bezorgde u haar via uw zus een bos bloemen. Een viertal dagen later spraken jullie af in een koffieshop in Ramallah. Jullie konden niet lang blijven daar jullie niet samen gezien mochten worden door bekenden/familie gezien jullie traditie zulks verbiedt. Moesten jullie betrappt worden zou H. geslagen worden, niet meer naar school mogen gaan en zou ook u in elkaar geslagen worden, een situatie waar jullie zich maar al te zeer bewust van waren. Jullie zagen elkaar geregeld, meestal in Ramallah op straat, in een koffieshop of in een restaurant. In mei 2017 gaf u H. te verstaan dat u van haar hield, een gevoel dat wederzijds was en in de zomer van dat jaar kwamen jullie tot de conclusie te willen huwen en begonnen jullie plannen te maken voor het feest, de kledij, ea. In maart 2018 nodigde u H. bij u thuis uit, de kust was veilig daar uw familie op bezoek was bij een tante in Ramallah. Jullie hadden seksuele betrekkingen waarbij u H. heeft ontmoagd. Julie waren als verdoofd hierna en H. begon te wenen, ze was bang want moest dit aan het licht komen zouden jullie beiden worden vermoord. Nadat H. naar huis was gegaan hoorde u de volgende vijf à zes dagen niets meer van haar waarna jullie het contact weer opnamen en midden juni 2018 gingen uw ouders en een oom om de hand van H. vragen. Ze werden vriendelijk onthaald, doch een viertal dagen later kwam het antwoord dat uw aanzoek geweigerd was omdat H. voorbestemd was om met een neef te huwen. U kon niet anders dan uw moeder vertellen dat u seksuele betrekkingen had gehad met H., ze geen maagd meer was en jullie dienden te huwen. Andermaal werd er vanwege uw familie een aanzoek gedaan, doch weer werd dit afgewezen. U probeerde H. te overhalen samen te vluchten en te huwen en wanneer de situatie gekalmeerd zou zijn, terug te keren. H. weigerde hierop in te gaan daar ze vreesde dat haar familie haar overal zou vinden en gaf u te verstaan dat ze het aan haar familie zou vertellen. U probeerde haar tegen te houden, doch kort daarna stuurde ze een bericht waarin ze aangaf dat ze haar familie ging inlichten. U kon niet anders dan uw vader op de hoogte brengen en jullie besloten het huis te verlaten.

Midden juli 2018 bent u dan samen met uw ouders en uw zus N. naar een klein dorp in de nabijheid van Ramallah, Ayn Sina, gevlucht, waar u via een kennis een huis had gehuurd. Een drietal dagen na jullie aankomst hier, informeerde een verwant jullie dat de familie van H. hadden geschoten en geprobeerd hadden jullie huis in brand te steken, doch dat burend dit hadden kunnen verhinderen. U leefde er quasi ondergedoken en kwam eigenlijk enkel buiten om boodschappen te doen. Rond september 2018 hebt u dit dorp verlaten, uw familie bleef hier achter. U reisde met een Israëlische toestemming via de brug van Koning Hussein naar Jordanië, waar u ongeveer een kleine drie weken in Dahiyat al Rashid verbleef en probeerde via een reisbureau een visum voor Turkije te vergaren om dan vervolgens rond 20 september 2018 naar Istanbul te reizen, waar u zo'n tien dagen verbleef op zoek naar een smokkelaar die u in een vrachtwagen naar België bracht. U had met deze man, die u 6.000 euro betaalde, afgesproken dat u bij aankomst in België van de chauffeur uw Palestijnse paspoort zou terugkrijgen, doch eenmaal hier aangekomen kreeg u te horen dat uw reisdocument in Turkije bij de smokkelaar lag. U probeerde hem op zijn gsm te contacteren, doch zonder resultaat. Hier vernam u dat uw ruime familie u verstoten had zodat ze geen verdere problemen zouden krijgen.

Op 25 oktober 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw aankomst in België hebt u niet meer geprobeerd H. te contacteren zodat niemand te weten komt waar u verblijft.

Een tweetal weken na uw vertrek uit Ayn Sina keerde uw familie naar huis terug. De stammen bemiddelden verder om het probleem op te lossen, doch weer probeerde H.'s familie uw huis aan te vallen, op dat moment was uw familie wel thuis, doch ze geraakten niet binnen. Midden november 2018 werd uw zus op straat aangevallen door H.'s broer en een aantal van diens vrienden, gelukkig kwamen mensen op straat tussen en kon uw zus terug naar huis gaan. Een buurman heeft vervolgens uw familie terug naar Ayn Sina gebracht. U probeerde H. te contacteren, doch tevergeefs.

U overtuigde uw familie u hier in België te vervoegen en op 28 november 2019 dienden uw ouders M. en H. C. (...) en (...) en uw zus N. (...) eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 maart 2020 nam Dienst Vreemdelingenzaken in hun hoofde een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Nederland). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u dat ze intussen toch een onderhoud hadden gehad bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: een kopie van uw identiteitskaart, een brief opgemaakt door de 'directeur van de gemeente' dd.17.10.2018 waarin wordt geattesteerd dat u buiten de stad verblijft vanwege een kwestie van bloedwraak, en een brief dd. 17.10.2018 opgemaakt door uw ruime familie waarin wordt geattesteerd dat u vogelvrij verklaard bent door hen en foto's die de schade aan uw huis moeten aantonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Zo stelt u de Westbank te hebben verlaten omdat u een 'verboden relatie' hebt gehad met H. en haar familie nu naar u op zoek is omdat u hun eer hebt bezoedeld. Aan de door u aangehaalde feiten kan echter omwille van onderstaande redenen geen geloof worden gehecht.

Vooreerst kan u niet overtuigen in de beschrijving van uw ontmoetingen met H.. U geeft aan dat jullie afspraken vanaf februari/maart 2017 plaatsvonden in Ramallah in een koffiешop, in de al Manara-straat of in een restaurant. U stelt niet lang te zijn kunnen blijven omdat 'iedereen iedereen' kent en jullie

beider families gekend waren. U gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat mochten jullie gezien worden, dit voor jullie beiden een groot probleem zou zijn in die zin dat H. haar vrijheid zou beknod worden en ook u in elkaar geslagen zou worden. Bovendien in de cultuur en de traditie waarin jullie opgegroeid zijn moet men eerst de hand van het meisje vragen vooraleer men samen uit kan gaan en jullie waren zich maar al te zeer bewust van het risico, zo voegt u toe (CGVS p.8-9). Gezien deze door u geschetste context kan het dan ook niet overtuigen dat jullie elkaar voornamelijk 'en public' ontmoeten daar jullie toch niet konden uitsluiten familie en/of vrienden tegen het lijf te lopen. U hier dan ook naar gevraagd, stelt u dat u haar eerst beter wilde leren kennen vooraleer haar hand te vragen en geeft u aan dat als jullie dan al betrappt zouden worden, dit beter op een openbare plek kon gebeuren (CGVS p.10). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar u eraan voorbij gaat dat jullie handelswijze inging tegen de geplogenheden die gehanteerd werden binnen jullie cultuur en tradities en dat jullie zich op die manier aan een dergelijk risico blootstelden is ongelooftwaardig.

Evenmin kan het overtuigen dat u al in juni 2017 wist dat H. voor u de vrouw van uw leven was, maar dat u pas een jaar later haar hand ging vragen. U naar de reden gepeild, geeft u aan dat u zo lang gewacht hebt omdat H. nog naar school ging (CGVS p.9). Zoals algemeen is geweten, is het in uw cultuur en traditie niet uitgesloten dat er al een huwelijkspartner voor de meisjes binnen de eigen clan voorzien is en dat u dan zo lang wacht alvorens uw voornemens kenbaar te maken kan niet overtuigen, temeer u, en zoals al in bovenstaande paragraaf werd opgemerkt, u het risico nam met H. af te spreken op openbare plaatsen en aldus kon worden betrappt (CGVS p.10).

Wat uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt is de vaststelling dat u en H. in maart 2018 seksuele betrekkingen hadden, dit terwijl H. nog maagd was en u nog niet bij haar familie had gepeild of u als huwelijkskandidaat aanvaard was. Gezien u duidelijk aangeeft dat seks voor het huwelijk taboe is, werd er u dan ook gevraagd waarom jullie niet meer voorzichtig geweest waren en antwoordt u dat het niet de bedoeling was geweest maar dat u op een bepaald moment niet kon stoppen. Los van het feit dat het al weinig aannemelijk is dat H. u thuis zou hebben bezocht terwijl er geen andere vrouwen aanwezig waren, is het totaal ongelooftwaardig dat jullie het risico zouden hebben genomen betrekkingen te hebben in het huis waarin u met uw familie woonde temeer, moest dit aan het licht komen, jullie vermoord konden worden. Uw verklaring dat de kust veilig was daar uw familie op bezoek was bij een tante in Ramallah biedt geen afdoende verschoning aangezien u toch niet kon uitsluiten dat ze om één of andere reden dit bezoek veel vroeger zouden afbreken en naar huis zouden terugkeren (CGVS p.9-10).

Ook de hierna door u beschreven gang van zaken ontbeert overtuiging. Zo stelt u dat H. u einde juni 2018 liet weten dat ze haar moeder ging vertellen dat u haar had ontmoet. Pas 4 à 5 dagen na dit bericht verliet u samen met uw familie jullie huis om naar Ayn Siniya te gaan. U gevraagd waarom u na dit bericht niet onmiddellijk bent vertrokken, geeft u aan dat jullie via sms contact hielden en dat u nog hoopte dat ze u een bericht zou sturen dat ze met u mee zou vluchten (CGVS p.10-11). Moest uw bewering ook maar een kern van waarheid bevatten dan kan er toch van uitgegaan worden dat u na de mededeling van H. dat ze uw naam zou prijsgeven onmiddellijk zou zijn vertrokken gezien u toch niet kon inschatten wanneer H. dit effectief zou doen. De vaststelling dat u en uw familie nog dagen thuis bleven ondermijnt op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid, niet alleen bracht u zo uw eigen leven in gevaar, maar ook dit van uw ouders en zus daar u bezwaarlijk de reactie van H.'s familie kon inschatten.

Evenmin kan het overtuigen dat u van midden juli 2018 tot begin september 2018 nog in Ayn Siniya zou zijn ondergedoken gezien het gevaar dat u boven het hoofd hing, dat u dan ook nog eens buitenkwam om boodschappen te doen kan evenmin overtuigen daar u ook hier niet kon uitsluiten het pad te kruisen van de familie/vrienden van H. of ze intussen op de een of andere manier hadden achterhaald waar u zich had 'verborgen' (CGVS p.6).

Weinig overtuigend is ook de vaststelling dat u enerzijds stelt dat een deel van uw probleem het gegeven is dat H.'s vader werkt voor de Palestijnse Autoriteit en een machtig persoon is waardoor u zo snel mogelijk trachtte te vertrekken, doch dat u anderzijds quasi onwetend bent omtrent diens specifieke functie. U hiernaar gepeild komt u niet verder dan 'hij is een directeur van iets, ik weet niet precies wat, het is een complexe autoriteit' (CGVS p.8-9). Gezien u net nog had aangegeven dat diens functie een rol speelde in uw vertrek, kan het niet overtuigen dat u hieromtrent dusdanig vaag dient te blijven en u zich hieromtrent niet (beter) zou hebben bevraagd, een gegeven wat niet te moeilijk kan zijn geweest dat u aangeeft dat het in de regio geweten is dat haar vader werkt voor de Autoriteit en er sowieso van uit kan worden gegaan dat H. u in de loop van jullie relatie hierover iets zou hebben verteld.

Ongeloofwaardig is daarenboven de vaststelling dat u totaal in het ongewisse bent over het lot van uw teergeliefde. U stelt dat u in de periode dat u in Jordanië verbleef bij vrienden zou hebben gepeild, doch deze zouden niets geweten hebben. Eénmaal aangekomen in België hebt u in dezer niets meer ondernomen omdat u niet wou dat het geweten was dat u in België verbleef en u hier bezig bent uw toekomst op te bouwen (CGVS p.11). Het hoeft geen betoog dat deze op zijn zachtst gezegd nonchalante houding andermaal afbreuk doet aan uw verklaring een relatie te hebben gehad met H.. Moest dit zo zijn, dan kan er toch van u verwacht worden alles in het werk te stellen informatie over uw vriendin te vergaren om te weten te komen hoe het haar intussen is vergaan.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problematiek en kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht dat de familie van H. tot twee keer toe uw huis heeft aangevallen, net zomin als uw verklaring dat uw zus door hen werd belaagd kan geloofd worden (CGVS p.8).

De door u neergelegde stukken doen hier geen afbreuk aan. Uw identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven wat hier niet ter discussie staat. De twee brieven neergelegd ter staving van uw problematiek hebben enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, iets wat gezien bovenstaande observaties niet het geval is. Wat betreft de door u neergelegde foto's kan worden opgemerkt dat hieruit niet blijkt wiens huis het hier betreft, noch kan worden afgeleid hoe de schade is ontstaan en wie hiervoor verantwoordelijk is. In dit kader dient nog opgemerkt dat u aangeeft uw paspoort niet te kunnen neerleggen omdat het in het bezit is van de smokkelaar in Turkije die het u tegen de afspraak in niet zou hebben teruggegeven. Uw uitleg is dusdanig stereotiep dat hier geen geloof aan wordt gehecht en u hiermee geconfronteerd stelde slechts dat u de smokkelaar hebt proberen te contacteren, doch u hier niet in was geslaagd (CGVS p.5-6). De vaststelling dat u nalaat uw paspoort neer te leggen, ondermijnt nog verder uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 1 december 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_cisjordanie_-_situation_securitaire_20201201.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliëse strijdkrachten.

De aankondiging begin 2020 door de Amerikaanse president Donald Trump van zijn plan voor het Midden-Oosten, dat voorziet in de erkenning van Jeruzalem als de Israëliëse hoofdstad en de Israëliëse soevereiniteit over de gehele Jordaanvallei en de nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever, die door de Palestijnse Autoriteit en Hamas werd afgewezen, leidde tot protestdemonstraties op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastreek. In reactie op het voornemen van de nieuwe Israëliëse regering om vanaf 1 juli 2020 een deel van de Westelijke Jordaanoever te annexeren, kondigde de Palestijnse president op 19 mei 2020 aan dat de Palestijnse Autoriteit zich vrij achtte van alle overeenkomsten met Israël en de Verenigde Staten, met inbegrip van de afspraken met betrekking tot de coördinatie van de veiligheid. Na de opschorting van het annexatieproject kondigde de Palestijnse Autoriteit, in het kader van de op 15 september 2020 ondertekende overeenkomsten tussen

Israël en twee Arabische Golfstaten, op 17 november 2020 de hervatting van de veiligheid en de civiele coördinatie met de Israëlische autoriteiten aan.

In 2020 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Westbank actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westbank. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofdorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hij richt zich tegen de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relatie met H. en de problemen die hij hierdoor kende met diens familie. Hij formuleert zijn betoog als volgt:

“Dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet kan overtuigen in de beschrijving van de ontmoetingen die zij had met H., vermits het niet geloofwaardig zou zijn dat zij in het openbaar elkaar ontmoetten gezien de door verzoekende partij geschetste context ;

Dat verzoekende partij er op wenst te wijzen dat zij haar hele leven in Anata heeft gewoond, doch de ontmoetingen met H. plaatsvonden in Rahmallah, een stad die 20 kilometer verwijderd ligt van haar woonplaats (stuk 2) ;

Dat verzoekende partij samen met H. een taxi nam naar Rahmallah ;

Dat zij zich genoodzaakt zag om dergelijke voorzorgsmaatregelen te nemen om H. te kunnen ontmoeten gezien zij hun relatie voor de familie verborgen dienden te houden ;

Dat verzoekende partij zich wel degelijk bewust was van het risico dat zij betrappt zouden kunnen worden, doch dat dit de enigste optie was om tijd te kunnen doorbrengen met H. en zij de kans om betrappt te worden aanzienlijk kleiner achtte in een stad die 20 kilometer verwijderd was van haar woonplaats ;

Dat het geen probleem zou zijn om samen met H. in het openbaar gezien te worden door andere personen, gezien zij niet op de hoogte zouden zijn van het geheime karakter van hun relatie en zich daardoor geen vragen zouden stellen bij het zien van verzoekende partij en H. samen ;

Dat verwerende partij niet zondermeer gevolgd kan worden waar zij stelt dat de handelwijze van verzoekende partij inging tegen de geplogenheden die gehanteerd werden binnen de cultuur en tradities en het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij zich op die manier aan een risico zou blootstellen ;

Dat verzoekende partij immers juist voorzorgsmaatregelen nam om het risico zo miniem mogelijk te maken en hierbij voorzichtig te werk ging, wat blijkt uit het feit dat zij nooit in het openbaar betrappt werden ;

Dat het alternatief, met name de vrouw van wie hij hield niet te zien, voor verzoekende partij geen optie was juist vanwege de liefde die hij voelde voor H. ;

Dat deze manier van handelen geloofwaardig is en verwerende partij bijgevolg niet kan twijfelen aan de waarachtigheid van de relatie die verzoekende partij had met H..

Overwegende dat verwerende partij van mening is dat het niet kan overtuigen dat verzoekende partij reeds in juni 2017 wist dat H. de vrouw van haar leven was, doch pas een jaar later om haar hand vroeg;

Dat verwerende partij hiertoe besluit omdat het algemeen geweten zou zijn dat er in de cultuur en traditie van verzoekende partij niet kan worden uitgesloten dat er al een huwelijkspartner voor H. vanuit de eigen clan voorzien werd ;

Dat deze argumentatie op losse schroeven staat, nu men geen rekening houdt met de persoonlijke omstandigheden en gedragingen van verzoekende partij ;

Dat verwerende partij niet kan besluiten tot ongeloofwaardigheid van de relatie omdat verzoekende partij niet eerder om de hand van H. zou gevraagd hebben ;

Dat verwerende partij hier overgaat tot een subjectieve invulling van hoe verzoekende partij zou gehandeld moeten hebben, zonder aandacht te besteden aan de eigen gedragingen van verzoekende partij, noch te verklaren waarom de door verwerende partij als logische manier van handelen geschetste wijze zou leiden tot ongeloofwaardigheid van elke andere manier van handelen ;

Dat verzoekende partij van mening is dat haar uitleg, met name dat zij wenste te wachten tot H. haar school had afgerond, voldoende verduidelijking geeft en verwerende partij niet aantoonde dat deze verduidelijking geen verschoning kan bieden ;

Dat men aan verzoekende partij op zijn minst het voordeel van de twijfel had moeten verlenen (zie infra).

Overwegende dat verwerende partij stelt dat de geloofwaardigheid van verzoekende partij verder ondermijnt wordt omwille van het feit dat verzoekende partij seksuele betrekkingen had met H., terwijl zij nog maagd was, zonder eerst bij haar familie te peilen of zij aanvaard zou worden als huwelijkskandidaat ;

Dat verzoekende partij nochtans in haar eigen woorden heeft trachten te verduidelijken dat de seksuele betrekkingen plaatsvonden in een moment van opwelling en verzoekende partij en H. overmand werden door liefde en emoties ;

Dat verzoekende partij de kust relatief veilig achtte, gezien haar familie op bezoek was bij een tante in Ramallah (een stad die ongeveer 20 kilometer verwijderd ligt van de woonplaats van verzoekende partij);

Dat verzoekende partij van deze gelegenheid wenste te profiteren om haar geliefde H. in een meer private omgeving te kunnen ontmoeten, in plaats van steeds met de nodige omzichtigheid in het openbaar te moeten afspreken ;

Dat verzoekende partij bovendien in contact stond met haar zus, die naar dezelfde school ging als H. en op de hoogte was van de relatie gezien zij vaak als tussenpersoon optrad ;

Dat verzoekende partij bijgevolg via haar zus zou te weten komen indien het bezoek aan de tante om één of andere reden véél vroeger zou afgebroken worden en de familie terug naar huis zou keren ;

Dat verwerende partij bijgevolg niet kan besluiten dat het weinig aannemelijk zou zijn dat verzoekende partij met H. zou afspreken bij haar thuis zonder dat er andere vrouwen aanwezig waren, noch dat het totaal ongeloofwaardig zou zijn dat verzoekende partij het risico nam om af te spreken in haar huis ;

Dat deze motivatie van verwerende partij immers op niets anders berust dan haar eigen invulling van hoe men zich volgens haar zou moeten gedragen, zonder dat er ruimte wordt gelaten voor de mogelijkheid dat andere personen zich anders zouden gedragen wanneer zij geplaagd worden in die omstandigheden ;

Dat het niet hoeft te verwonderen dat verzoekende partij en H. van de uitgelezen kans om elkaar in een private sfeer te ontmoeten, zonder al te grote risico's te lopen, profiteerden. Laat staan dat men hierom kan besluiten dat er geen geloof zou kunnen gehecht worden aan de relatie.

Overwegende dat verwerende partij zich vragen stelt bij het feit dat verzoekende partij 4 à 5 dagen na de melding van H. dat ze haar moeder op de hoogte zou brengen van de situatie gewacht heeft om het huis te verlaten en zich met haar familie in Ayn Siniya te gaan vestigen

Dat verzoekende partij van mening is dat haar verklaringen hierover voldoende duidelijk zijn ;

Dat verzoekende partij immers de hoop koesterde dat H. zou instemmen om samen met haar het land te ontvluchten ;

Dat het immers de wens van verzoekende partij was om samen met H., de vrouw van haar leven, een leven op te bouwen ;

Dat het bijgevolg niet hoeft te verwonderen dat verzoekende partij in de mate van het mogelijke zo lang mogelijk het moment waarop zij H. definitief zou achterlaten trachtte uit te stellen.

Overwegende dat verwerende partij het ongeloofwaardig acht dat verzoekende partij met haar familie ondergedoken leefde in Ayn Siniya van juli 2018 tot begin september 2018 ;

Dat verwerende partij het eveneens ongeloofwaardig acht dat verzoekende partij in die periode nog buitenshuis kwam om boodschappen te doen, gezien het risico dat zij familie of vrienden van H. zou kunnen tegenkomen of dat de familie van H. ondertussen achterhaald zou hebben waar verzoekende partij verbleef ;

Dat verzoekende partij wederom wenst te wijzen op haar hoop dat H. alsnog zou besluiten om mee te vluchten ;

Dat verzoekende partij en haar familie in Ayn Siniya ondergedoken leefden, een plaats waar ze niet gekend waren en waardoor er dus een relatief laag risico bestond dat zij hier problemen zouden krijgen ;

Dat verzoekende partij en haar familie desalniettemin de nodige voorzorgsmaatregelen troffen en zich amper buitenshuis begaven, enkel bij hoge noodzaak om voedingswaren te kopen ;

Dat deze manier van handelen niet onlogisch is.

Overwegende dat verwerende partij aan verzoekende partij verwijt dat zij geen of weinig informatie heeft omtrent de specifieke functie bij de Palestijnse Autoriteit van de vader van H. ;

Dat het voor verzoekende partij volstond om te weten dat de vader van H. een hoge functie bekleedde bij de Palestijnse Autoriteit om te kunnen besluiten dat er hierachter een zekere dreiging schuilging ;

Dat verzoekende partij niet kan inzien wat voor verschil het maakt om al dan niet op de hoogte te zijn van de specifieke functie van de vader van H. ;

Dat het feit dat de vader van H. een hoge functie bekleedde bij de Palestijnse Autoriteit immers hetgeen is dat van belang is.

Overwegende dat verwerende partij eveneens stelt dat verzoekende partij een nonchalante houding heeft met betrekking tot het lot van H. en dat dit verder afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de relatie ;

Dat verzoekende partij van mening is dat haar verklaringen ter zake afdoende zijn ;

Dat verzoekende partij immers angst had dat men erachter zou komen dat zij zich momenteel in België bevindt ;

Dat verzoekende partij trouwens wel degelijk stappen heeft ondernomen om informatie omtrent H. te bekomen, door zich onder meer te informeren bij verschillende vrienden ;

Dat verzoekende partij eveneens verklaard heeft dat hij getracht heeft H. te contacteren toen hij zich nog in de Westelijke Jordaanoever bevond, doch dat dit tevergeefs was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, 10) ;

Dat deze vrienden echter geen verdere informatie konden aanreiken, waardoor verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om iets te weten te komen over het lot van H..

Overwegende dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar relaas een brief heeft neergelegd van de gemeente waarin geattesteerd wordt dat verzoekende partij buiten de stad verbleef omwille van een kwestie van bloedwraak, alsook een document waaruit blijkt dat zij verstoten werd door de ruime familie omwille van de problemen ;

Dat verwerende partij niet verder komt dan te stellen dat deze brieven enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval zou zijn, quod non ;

Dat verwerende partij de bewijswaarde aan deze documenten niet kan onttrekken, vermits zij niet op standvastige wijze heeft aangetoond dat het relaas ongeloofwaardig zou zijn.”

Verzoeker wijst vervolgens op het voordeel van de twijfel en meent dat hij in casu voldoet aan de cumulatieve voorwaarden zodat hem dit voordeel moet worden gegund.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een juridische uiteenzetting betoogt verzoeker dat verwerende partij zelf in de bestreden beslissing stelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet-gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch besluit dat er alsnog niet kan overgegaan worden tot het verlenen van de subsidiaire bescherming. Gezien de hierboven aangehaalde elementen, alsook deze in het kader van de vluchtelingenstatus (zie supra), zijn er volgens verzoeker redenen om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is dan ook van mening dat een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever hem zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade.

Ten slotte vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker Google maps kaarten toe.

2.2.2. Op 29 oktober 2021 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan de COI Focus “*Cisjordanie – Situation sécuritaire*” van 7 oktober 2021 met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In

toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat bijgevolg niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 februari 2021, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt de Westbank te hebben verlaten omdat H., de dochter van een directeur werkzaam voor de Palestijnse autoriteit, waarmee hij een relatie had, hem meedeelde haar familie op de hoogte te zullen brengen van hun seksuele betrekkingen waarbij zij werd ontmaagd, dit nadat verzoekers

aanzoeken werden geweigerd omdat zij voorbestemd was met haar neef te trouwen. De familie van H. zou naar hem op zoek zijn omdat hij hun eer heeft bezoedeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen geloof hecht aan verzoekers problemen.

Er wordt in de bestreden beslissing gesteld (i) dat verzoeker niet kan overtuigen in de beschrijving van zijn ontmoetingen met H. gezien het omwille van de geschetste context niet kan overtuigen dat ze elkaar voornamelijk 'en public' ontmoetten daar zij toch niet konden uitsluiten familie/vrienden tegen het lijf te lopen. De uitleg dat men beter op een openbare plek betrappt kan worden kan de commissaris-generaal totaal niet overtuigen daar verzoeker eraan voorbijgaat dat hun handelswijze inging tegen de geplogenheden die gehanteerd werden binnen hun cultuur en tradities en dat zij zich zo op die manier aan een dergelijk risico blootstelden de vrouw van zijn leven was, maar dat hij pas een jaar later haar hand ging vragen, gezien het algemeen is geweten dat in zijn cultuur en traditie niet is uitgesloten dat er al een huwelijkspartner voor de meisjes binnen de eigen clan voorzien is zodat het gegeven dat verzoeker dan zo lang wacht alvorens zijn voornemens kenbaar te maken, volgens zijn verklaringen omdat H. schoolliep niet kan overtuigen, temeer hij het risico nam met H. af te spreken op openbare plaatsen en aldus kon worden betrappt (iii) dat de vaststelling dat verzoeker en H. in maart 2018 seksuele betrekkingen hadden, dit terwijl H. nog maagd was en verzoeker nog niet bij haar familie had gepeild of hij als huwelijkskandidaat aanvaard was – en gelet op het gegeven dat verzoeker heeft aangegeven dat seks voor het huwelijk taboe is – de geloofwaardigheid verder ondermijnt. Los van het feit dat het volgens de commissaris-generaal al weinig aannemelijk is dat H. verzoekers thuis zou hebben bezocht terwijl er geen andere vrouwen aanwezig waren, is het volgens de commissaris-generaal totaal ongeloofwaardig dat verzoeker het risico zou hebben genomen betrekkingen te hebben in het huis waarin hij met zijn familie woonde temeer, moest dit aan het licht komen, ze vermoord konden worden. Zijn verklaring dat de kust veilig was daar zijn familie op bezoek was bij een tante in Ramallah biedt geen afdoende verschuiving aangezien hij toch niet kon uitsluiten dat ze om één of andere reden dit bezoek veel vroeger zouden afbreken en naar huis zouden terugkeren (iv) dat het ook overtuiging ontbeert dat H. verzoeker einde juni 2018 liet weten dat ze haar moeder ging vertellen dat hij haar had ontmoet doch verzoeker pas 4 à 5 dagen na dit bericht samen met zijn familie hun huis verliet om naar Ayn Siniya te gaan. Verzoeker lichtte toe dat hij niet onmiddellijk na dit bericht is vertrokken omdat ze via sms contact hielden en dat hij nog hoopte dat ze een bericht zou sturen dat ze met hem mee zou vluchten doch de commissaris-generaal meent dat mocht deze bewering ook maar een kern van waarheid bevatten er dan toch van kan uitgegaan worden dat hij na de mededeling van H. dat ze zijn naam zou prijsgeven onmiddellijk zou zijn vertrokken gezien hij toch niet kon inschatten wanneer H. dit effectief zou doen. De vaststelling dat hij en zijn familie nog dagen thuis bleven ondermijnt volgens de commissaris-generaal op niet geringe wijze zijn geloofwaardigheid, niet alleen bracht hij zo zijn eigen leven in gevaar, maar ook dit van zijn ouders en zus daar hij bezwaarlijk de reactie van H.'s familie kon inschatten. (v) dat het evenmin kan overtuigen dat verzoeker van midden juli 2018 tot begin september 2018 nog in Ayn Siniya zou zijn ondergedoken gezien het gevaar dat boven zijn hoofd hing, dat hij dan ook nog eens buitenkwam om boodschappen te doen kan evenmin overtuigen daar verzoeker ook hier niet kon uitsluiten het pad te kruisen van de familie/vrienden van H. of ze intussen op de een of andere manier hadden achterhaald waar hij zich had 'verborgen' (vi) dat weinig overtuigend ook de vaststelling is dat verzoeker enerzijds stelt dat een deel van zijn probleem het gegeven is dat H.'s vader werkt voor de Palestijnse Autoriteit en een machtig persoon is waardoor hij zo snel mogelijk trachtte te vertrekken, doch dat hij anderzijds quasi onwetend is omtrent diens specifieke functie. Gezien verzoeker had aangegeven dat diens functie een rol speelde in zijn vertrek, kan het de commissaris-generaal niet overtuigen dat verzoeker hieromtrent dusdanig vaag dient te blijven en hij zich hieromtrent niet (beter) zou hebben bevraagd, een gegeven dat niet te moeilijk kan zijn geweest daar hij aangeeft dat het in de regio geweten is dat haar vader werkt voor de Autoriteit en er sowieso van uit kan worden gegaan dat H. in de loop van hun relatie hierover iets zou hebben verteld. (vii) dat daarenboven de vaststelling dat verzoeker totaal in het ongewisse is over het lot van zijn geliefde ongeloofwaardig is waarbij wordt gewezen op de volgens de commissaris-generaal op zijn zachtst gezegd nonchalante houding die andermaal afbreuk doet aan de verklaring een relatie te hebben gehad met H. gezien moest dit zo zijn, er toch van verzoeker kan verwacht worden alles in het werk te stellen informatie over zijn vriendin te vergaren om te weten te komen hoe het haar intussen is vergaan.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er volgens de commissaris-generaal geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problematiek en kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht dat de familie van H. tot twee keer toe zijn huis heeft aangevallen, net zomin als zijn verklaring dat zijn zus door hen werd belaagd kan geloofd worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees ten aanzien van de familie van H. met wie hij in de Westbank een jarenlange relatie zou gehad hebben. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het herhalen of op punt stellen van zijn verklaringen alsook het bekritisieren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker betwist ten eerste dat het niet geloofwaardig zou zijn dat hij en zijn vriendin elkaar in het openbaar ontmoetten gezien de geschetste context. Hij benadrukt dat de ontmoetingen plaatsvonden in Ramallah, een stad die 20 kilometer verwijderd ligt van zijn woonplaats en dat zij voorzorgsmaatregelen namen. Hij wijst erop dat deze ontmoetingen de enige optie waren om tijd te kunnen doorbrengen en de kans om betrappt te worden ginder kleiner was waarbij hij opmerkt dat het geen probleem zou zijn om in het openbaar gezien te worden door andere personen gezien zij niet op de hoogte zouden zijn van het geheime karakter van hun relatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker met voormeld betoog geen afdoende argumenten aanhaalt die volgende vaststellingen weerleggen dan wel verklaren. In de bestreden beslissing wordt immers met redenen aangegeven:

“Vooreerst kan u niet overtuigen in de beschrijving van uw ontmoetingen met H.. U geeft aan dat jullie afspraken vanaf februari/maart 2017 plaatsvonden in Ramallah in een koffieshop, in de al Manara-straat of in een restaurant. U stelt niet lang te zijn kunnen blijven omdat ‘iedereen iedereen’ kent en jullie beider families gekend waren. U gevraagd dit toe te lichten, stelt u dat mochten jullie gezien worden, dit voor jullie beiden een groot probleem zou zijn in die zin dat H. haar vrijheid zou beknodt worden en ook u in elkaar geslagen zou worden. Bovendien in de cultuur en de traditie waarin jullie opgegroeid zijn moet men eerst de hand van het meisje vragen vooraleer men samen uit kan gaan en jullie waren zich maar al te zeer bewust van het risico, zo voegt u toe (CGVS p.8-9). Gezien deze door u geschetste context kan het dan ook niet overtuigen dat jullie elkaar voornamelijk ‘en public’ ontmoeten daar jullie toch niet konden uitsluiten familie en/of vrienden tegen het lijf te lopen. U hier dan ook naar gevraagd, stelt u dat u haar eerst beter wilde leren kennen vooraleer haar hand te vragen en geeft u aan dat als jullie dan al betrappt zouden worden, dit beter op een openbare plek kon gebeuren (CGVS p.10). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar u eraan voorbij gaat dat jullie handelswijze inging tegen de geplogenheden die gehanteerd werden binnen jullie cultuur en tradities en dat jullie zich op die manier aan een dergelijk risico blootstelden is ongelooftwaardig.”

Verzoeker stelt thans in zijn verzoekschrift dat het geen probleem zou zijn om in het openbaar gezien te worden door andere personen gezien zij niet op de hoogte zouden zijn van het geheime karakter van hun relatie doch spreekt hiermee zijn eigen verklaringen tegen dat ze niet lang konden blijven omdat het een klein land is en iedereen elkaar kent en de beider families gekend waren en het een groot probleem zou zijn als ze samen gezien zouden worden (persoonlijk onderhoud, p.9). De Raad dient op te merken dat de school van H. evenals de zus van verzoeker zich in Ramallah bevond zodat het ook in die zin niet uitgesloten is dat ze daar vrienden/bekenden zouden tegenkomen. De Raad stipt hierbij ten overvloede aan dat verzoeker in zijn verzoekschrift voor het eerst aanhaalt dat hij samen met H. een taxi nam naar Ramallah terwijl dit niet naar voren komt uit zijn verklaringen waar sprake was van een afspraak om elkaar te ontmoeten in een koffieshop (persoonlijk onderhoud, p. 7). Hij stelt thans ook dat dergelijke publieke ontmoetingen de enige optie waren om tijd te kunnen doorbrengen doch uit zijn verklaringen blijkt dat H. ook een paar keer naar zijn thuis kwam en beweerde dat ze de zus kwam bezoeken (persoonlijk onderhoud, p. 9) en dat volgens zijn verklaringen ze bij hem thuis seksuele betrekkingen hebben gehad zodat verzoeker bezwaarlijk kan betogen dat publieke ontmoetingen de enige optie waren.

Verzoeker bekritiseert vervolgens het motief in de bestreden beslissing dat het niet kan overtuigen dat hij al in juni 2017 wist dat H. de vrouw van zijn leven was, maar dat hij pas een jaar later haar hand ging vragen. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal overgaat tot een subjectieve invulling van hoe verzoeker zou gehandeld moeten hebben. Hij benadrukt dat het gegeven dat hij wenste te wachten tot haar school was afgerond een voldoende verduidelijking geeft doch verweerder niet aantoonde dat deze verduidelijking geen verschoning kan bieden. De Raad moet echter opmerken dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de commissaris-generaal wel degelijk verzoekers verklaring mee in overweging heeft genomen en niet louter tot een subjectieve invulling is overgegaan van hoe verzoeker zou gehandeld moeten hebben doch er uitdrukkelijk op heeft gewezen dat het algemeen is geweten dat in verzoekers

cultuur en traditie niet is uitgesloten dat er al een huwelijkspartner voor de meisjes binnen de eigen clan voorzien is. Zodoende kan de commissaris-generaal gevolgd worden in zijn oordeel dat het gegeven dat verzoeker dan zo lang wacht alvorens zijn voornemens kenbaar te maken, volgens zijn verklaringen omdat H. schoolliep, niet kan overtuigen, temeer hij het risico nam met H. af te spreken op openbare plaatsen en aldus kon worden betrap.

Waar verzoeker benadrukt dat de seksuele betrekkingen plaatsvonden in een moment van opwelling en dat zijn ouders op bezoek waren bij een tante in Ramallah en hij via zijn zus te weten zou komen indien het bezoek vroeger zou beëindigd worden, moet de Raad vaststellen dat deze uitleg geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing vervatte pertinente en relevante vaststellingen dat zijn geloofwaardigheid wordt ondermijnd doordat verzoeker en H. seksuele betrekkingen hadden, dit terwijl H. nog maagd was, zonder dat verzoeker bij haar familie had gepeild of hij als huwelijkskandidaat aanvaard was, te meer verzoeker heeft aangegeven dat seks voor het huwelijk taboe is. De commissaris-generaal gaf ook aan dat het al weinig aannemelijk is dat H. verzoeker thuis zou hebben bezocht terwijl er geen andere vrouwen aanwezig waren en dat het totaal ongeloofwaardig is dat verzoeker het risico zou hebben genomen betrekkingen te hebben in het huis waarin hij met zijn familie woonde temeer, moest dit aan het licht komen, ze vermoord konden worden. Verzoeker verwijt verweerder een eigen invulling te hanteren van hoe men zich zou moeten gedragen doch gaat eraan voorbij dat hij zelf de context heeft geschetst dat volgens zijn cultuur en traditie eerst om de hand van het meisje moet gevraagd worden bij de familie, dat seks voor het huwelijk niet kan, dat ze beiden vermoord konden worden (persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

In het verzoekschrift wordt verder het motief bekritiseerd dat het niet kan overtuigen dat verzoeker van midden juli 2018 tot begin september 2018 nog in Ayn Siniya zou zijn ondergedoken. Verzoeker betoogt dat hij was ondergedoken op een plaats waar hij en zijn familie niet gekend waren waardoor een laag risico bestond op problemen en onderstreept dat ze niettemin voorzorgsmaatregelen namen en zich amper buitenshuis begaven. De commissaris-generaal kan echter gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker ook hier niet kon uitsluiten het pad te kruisen van de familie/vrienden van H., waarbij de Raad opmerkt dat dit dorp zich in Ramallah bevindt, de plaats waar H. en verzoekers zus schoolliepen, waar verzoeker afsprak met zijn vriendin alsook er werkte (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Verzoeker vervolgt dat hem wordt verweten geen of weinig informatie te hebben omtrent de specifieke functie van H.'s vader bij de Palestijnse autoriteit doch meent dat het voor hem volstond te weten dat hij een hoge functie bekleedde zonder dat het uitmaakt om al dan niet op de hoogte te zijn van de specifieke functie. De commissaris-generaal heeft hieromtrent terecht het volgende gesteld: *“Weinig overtuigend is ook de vaststelling dat u enerzijds stelt dat een deel van uw probleem het gegeven is dat H.'s vader werkt voor de Palestijnse Autoriteit en een machtig persoon is waardoor u zo snel mogelijk trachtte te vertrekken, doch dat u anderzijds quasi onwetend bent omtrent diens specifieke functie. U hiernaar gepeild komt u niet verder dan 'hij is een directeur van iets, ik weet niet precies wat, het is een complexe autoriteit' (CGVS p.8-9). Gezien u net nog had aangegeven dat diens functie een rol speelde in uw vertrek, kan het niet overtuigen dat u hieromtrent dusdanig vaag dient te blijven en u zich hieromtrent niet (beter) zou hebben bevraagd, een gegeven wat niet te moeilijk kan zijn geweest dat u aangeeft dat het in de regio geweten is dat haar vader werkt voor de Autoriteit en er sowieso van uit kan worden gegaan dat H. u in de loop van jullie relatie hierover iets zou hebben verteld.”*

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat het gegeven dat verzoeker geen idee heeft van de functie van de vader van H.- hoewel hij overigens vermeldde dat het een gekende familie is (persoonlijk onderhoud, p. 9) - noch moeite heeft gedaan om te achterhalen hoever diens invloed bij de Palestijnse autoriteiten precies reikt, terwijl het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van zijn vrees voor vervolging door de familie van H., een houding is die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Bovendien moet hierbij aangestipt worden dat verzoeker reeds sinds 2016 een relatie had met H. met wie hij in het begin dagelijks belde (persoonlijk onderhoud, p. 8) en hij en zijn familie ook bij haar familie zijn ontvangen geweest om de hand van H. te vragen zodat de Raad de commissaris-generaal bijtreedt dat er van mag uitgegaan worden dat verzoeker op de hoogte zou moeten zijn van de specifieke functie.

De commissaris-generaal kan verder ook gevolgd worden dat daarenboven de vaststelling dat verzoeker totaal in het ongewisse is over het lot van H. ongeloofwaardig is waarover het volgende wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“U stelt dat u in de periode dat u in Jordanië verbleef bij*

vrienden zou hebben gepeild, doch deze zouden niets geweten hebben. Eénmaal aangekomen in België hebt u in dezer niets meer ondernomen omdat u niet wou dat het geweten was dat u in België verbleef en u hier bezig bent uw toekomst op te bouwen (CGVS p.11). Het hoeft geen betoog dat deze op zijn zachtst gezegd nonchalante houding andermaal afbreuk doet aan uw verklaring een relatie te hebben gehad met H.. Moest dit zo zijn, dan kan er toch van u verwacht worden alles in het werk te stellen informatie over uw vriendin te vergaren om te weten te komen hoe het haar intussen is vergaan.” Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten door louter te benadrukken dat hij H. trachtte te contacteren via zijn vrienden toen hij zich nog op de Westelijke Jordaanoever bevond. Hierbij moet aangestipt worden dat ook niet blijkt dat verzoeker via zijn eigen gehuwde zus die in Anata verblijft (persoonlijk onderhoud, p. 3) enige informatie heeft trachten te bekomen. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard vanuit België niet geprobeerd te hebben om informatie over H. te verkrijgen of haar te contacteren (persoonlijk onderhoud, p.11).

Ten slotte merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat de vaststelling dat verzoeker nalaat zijn paspoort neer te leggen zijn algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnt. De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de uitleg dat zijn paspoort in het bezit is van de smokkelaar in Turkije die het hem tegen de afspraak in niet zou hebben teruggegeven dusdanig stereotiep is dat hier geen geloof aan wordt gehecht.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problematiek en er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat de familie van H. tot twee keer toe zijn huis heeft aangevallen net zomin als de verklaring dat zijn zus door hen werd belaagd kan geloofd worden.

Waar verzoeker nog het motief bekritiseert dat het overtuiging ontbeert dat verzoeker zijn huis verliet pas 4 à 5 dagen na het bericht van H. dat zij de ontmaagding zou opbiechten aan haar moeder en zijn naam zou noemen, moet de Raad vaststellen dat dit betoog niet van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen dat de beweerde problemen niet geloofwaardig zijn en niet aannemelijk worden gemaakt. De Raad beschouwt de motivering dat verzoeker zijn huis verliet pas 4 à 5 dagen na het bericht van H. eind juni dat zij de ontmaagding zou opbiechten aan haar moeder en zijn naam zou noemen – waarbij dient aangestipt te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf tot juli in contact te hebben gestaan met H. en eind juni slechts sprake was van dat ze het wilde vertellen doch verzoeker in juli pas zeker was dat ze het ook effectief had verteld (persoonlijk onderhoud, p. 11) - dan ook als een overtollig motief van de bestreden beslissing.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Wat betreft de brief van de gemeente waarin wordt vermeld dat verzoeker buiten de stad verblijft vanwege een kwestie van bloedwraak en de brief waarin wordt aangegeven dat hij vogelvrij is verklaard, moet de Raad opmerken dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Daargelaten de vaststelling dat deze geen originele stukken betreffen en slechts foto's lijken te zijn kan de Raad slechts vaststellen dat op het eerste document uitdrukkelijk wordt vermeld dat deze brief op zijn verzoek werd verleend en dat beide brieven getypt zijn op een gewoon wit blad papier zonder hoofding zodat het door eender wie zou kunnen opgesteld en gestempeld zijn. Bovendien kan ook een stempel gemakkelijk nagemaakt worden.

Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar de Wetsbank een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene situatie op de

Westbank vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

In casu blijkt verder niet dat verzoeker behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan het risico op vervolging voor personen die zich in zijn situatie bevinden met name "KDPI sympathisanten" doch de Raad wijst erop dat ter terechtzitting wordt aangegeven dat dit een materiële vergissing betreft. Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk geen lid noch sympathisant van een politieke partij te zijn (persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar de Westbank op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker eerder heeft gewerkt als elektricien en jarenlange werkervaring heeft waarbij hij verklaarde goed te verdienen (persoonlijk onderhoud, p. 6 en verklaring DVZ van 26 november 2018, p. 13) evenals financieel wordt ondersteund door zijn broer (verklaring DVZ, p. 12) alsook nog contact is blijven onderhouden met zijn familie waarbij dient aangestipt te worden dat hij een zus heeft in Anata die gehuwd is met een man uit een rijke familie en een broer heeft in Jeruzalem (persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar verzoeker erop wijst dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet-gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, moet de Raad in de eerste plaats opmerken dat verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard het slachtoffer te zijn geworden van dergelijke incidenten of problemen. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat de commissaris-generaal zich niet heeft beperkt tot deze vaststellingen doch in de eerste plaats heeft aangestipt dat er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëliëse strijdkrachten en verder het volgende heeft gemotiveerd: "Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissaris-generaal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapend conflict, *quod non*, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Westbank actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westbank. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of dat verweerder hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken.

Bovendien kan nog gewezen worden op de volgende overwegingen uit de aanvullende nota die verweerder op 29 oktober 2021 bij de Raad heeft neergelegd: “Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 7 oktober 2021, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_cisjordanie._situation_securitaire_20211007.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding.

In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de

Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het

uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëliische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in de informatie waaraan in de door verweerder neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd en worden door verzoeker niet betwist, zodat ze door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen informatie of persoonlijke elementen aanbrengt op basis waarvan moet worden aangenomen dat hij niet in de mogelijkheid is om naar de Westelijke Jordaanoever terug te keren. De Raad benadrukt dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden heeft aangetoond waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend. Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan het risico op vervolging voor personen die zich in zijn situatie bevinden met name “KDPI sympathisanten” doch de Raad herhaalt dat ter terechtzitting verzoeker heeft gesteld dat het aanhalen van een KDPI-profiel een materiële vergissing betreft.

Er kan gelet op het voorgaande dan ook geconcludeerd worden dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans

kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel (2 en) 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU